

РЕШЕНИЕ

№ 19970

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110130169 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД срещу Е. В. В. и Г. М. В., с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК обективно кумулативно искове с правно основание чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Е. В. В. дължи на „Т.С.“ ЕАД сумата 1112,11 лева за главница - цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода м.05.2018-м.04.2020 г., с 195,21 лева за мораторна лихва за периода 15.09.2019- 29.11.2021 г.; 28,43 лева за главница - цена на извършена услуга дялово разпределение за периода м.11.2018-м.04.2020, с 6,15 лева за мораторна лихва за периода 31.12.2018- 29.11.2021 г., ведно със законна лихва върху главниците от 09.12.2021 г. до окончателното им изплащане; и Г. М. В. дължи сумата 1112,12 лева за главница - цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода м.05.2018-м.04.2020 г., с 195,20 лева за мораторна лихва за периода 15.09.2019- 29.11.2021 г.; 28,44 лева за главница - цена на извършена услуга дялово разпределение за периода м.11.2018-м.04.2020, с 6,14 лева за мораторна лихва за периода 31.12.2018- 29.11.2021 г., ведно със законна лихва върху главниците от 09.12.2021 г. до окончателното им изплащане; за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр. дело №70508/2021 г. по описа на СРС.

Твърденията на ищеца са, че по силата на договорно правоотношение по общи условия, приети по реда на чл. 150 от ЗЕ, доставял до процесния имот топлинна енергия за исковия период, чиято стойност не е платена в предвидените срокове от ответника в качеството на клиент на топлинна енергия, съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ. Ответникът не изпълнил и задължението да заплаща услуга за дялово разпределение. Претендира се право на обезщетение по чл. 86 от ЗЗД, както и съдебни разноски. Прави искане по чл. 219 от ГПК.

Отв. Е. В., получила препис от искова молба с приложения на 28.02.2023 г., в законоустановения срок е подал отговор на искова молба. Поддържа, че не използва топлинна енергия; евентуално оспорва извършването на доставка на стойност в предявения размер. Прави възражение за изтекла погасителна давност.

Отв. Г. В. получил препис от искова молба с приложения на 19.07.2023 г., в

законоустановения срок е подал отговор на искова молба. Поддържа, че не използва топлинна енергия; евентуално оспорва извършването на доставка на стойност в предявения размер. Прави възражение за изтекла погасителна давност.

Третото лице-помагач „МХ Е.“ ООД на страната на ищеца не взема становище. Представя писмени доказателства.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приетите писмени доказателства – нот. акт за собственост върху жилище, строено върху държавна земя от 14.06.1990 г., нот. акт за учредяване на договорна ипотека от 1999 г., постановление за налагане на възбрана от 2011 г. удостоверение за идентичност на адреси, акт за сключен граждански брак от 1971 г., се установява, че ответниците са собственици на процесния недвижим имот, находящ се в *****. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „(с)обствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ.“ Ето защо през исковия период като собственик на имота ответникът се намира в облигационно правоотношение с ищцовото дружество, тъй като качеството потребител на топлинна енергия се свързва с принадлежността на вещно право на собственост върху имота. Сключването на писмен договор не е условие за възникване на облигационната връзка– арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, а изрично писмено изявление на потребителя за приемането на ОУ законът не въвежда като условие за възникване на правоотношението. Не се твърди и доказва изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ – ответникът да е упражнил възражение срещу ОУ в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, както и че е сключен индивидуален договор за продажба на топлинна енергия с трето лице. Ирелевантно е дали ответникът фактически е обитавал имота. За процесния период е приложима материалноправната норма на чл. 32 от СК, съгласно която съпрузите отговарят солидарно за задължения, поети за задоволяване на нужди на семейството и възникнали разходи по повод ползването на вещи, които съпрузите притежават в режим на съпругеска имуществена общност, а такъв разход безспорно е този за доставяна топлинна енергия за имота. Солидарността на съпрузите произтича от закона и съществува докато трае бракът им. По арг. от чл. 122, ал. 1 от ЗЗД, кредиторът по вземания срещу солидарни длъжници сам определя към кого и за колко да насочи претенциите си.

От заключение на съдебна техническа експертиза, неоспорено от страните и преценено по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че за исковия период от 01.05.2018-30.04.2020 г., г. реално потребеното количество топлинна енергия е на стойност сумата 2199,25 лв., като в нея не са включени лихви или стари задължения, а за сметка на ищеца са отчислявани технологичните разходи на абонатната станция. Следва да се отбележи, че топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 от ЗЕ). Клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, и дължат плащането ѝ. В този смисъл са разясненията, дадени със задължителното за националния съд решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 на СЕС, за това, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите

части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.

От съдебна счетоводна експертиза, неоспорена от страните и преценена по реда на чл. 202 от ГПК, се установява, че няма извършени плащания за предявените парични вземания; вещото лице представя в табличен вид изчисления за лихва за забава, която е определена само по вземания по обща фактура.

Съгласно чл. 139, ал. 2 от ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. Съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача- чл. 36 от ОУ. От приетите писмени доказателства се установява извършването на услуга дялово разпределение, чрез съставянето на главни и индивидуални отчети.

Съобразно приложимите Общи условия от 2016 г., а именно чл. 33, ал. 1 и ал. 4 от продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, съответно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. Ответник не твърди и не доказва да е погасил в срок паричното вземане за главница за цена на доставка на топлинна енергия, поради което ищецът има право на обезщетение за забавено изпълнение за непогасената главница за цена на топлинна енергия.

Неоснователен е и следва да бъде отхвърлен иска за мораторна лихва за неплатена услуга дялово разпределение. По арг. от чл. 36, ал. 2 от ОУ не се установява уреден ред и начин за плащане на услугата, което касае и въпросът с изпадането в забава при неточно изпълнение в темпорален аспект. Освен това, не се представя и покана до длъжника за плащане, поради което правото на парично вземане съдът приема, че не е възникнало.

Искът за установяване на съществуване на правото на парично вземане, удостоверено в заповед за изпълнение, съгласно чл. 422, ал. 1 от ГПК се счита предявен от датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което е сторено на 09.12.2021 г. На основание чл. 116, б. „б” от ЗЗД, считано от тази дата спират да текат давностните срокове. Съгласно чл. 111, б. „в” от ЗЗД, правото на парично периодично вземане, каквото е това на топлофикационното дружество, съгласно Тълкувателно решение №2/2013г. на ВКС, както и вземането за лихва, се погасява с изтичането на тригодишна давност. Претендират се парични вземания за главници за периода за периода 01.05.2018-30.04.2020 г. и погасени по давност ще са изискуеми парични вземания преди три години назад от датата на предявяване на исковата молба (чл. 114, ал. 1 от ЗЗД) – преди 09.12.2018 г. Приложими след 11.08.2016 г. са Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, които публикувани на 11.07.2016 г. във в. Монитор са влезли в сила на 11.08.2016 г., съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ. Според чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на паричното вземане за цена на топлинна енергия се определя според правилата в ОУ при прогнозни сметки. Тъй като в чл. 33, ал. 1, във вр. чл.32, ал.1 от ОУ е уговорено, че потребителят е длъжен да заплаща продажната цена за доставена топлинна енергия ежесечно – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, тези парични задължения стават изискуеми на 45-то число, следващо месеца, за който са дължими, и от този момент започва да тече погасителната давност. Следва да се съобрази, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл. /69 дни/, давностните срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. С оглед на спирането на давността през 2020 г. на това обективно основание в конкретния

случай покрито е с давностен срок вземането за главница за периода 01.05.2018-31.07.2018 г. Правото на парично вземане за главница за цена на доставка на топлинна енергия е възникнало за периода 01.08.2018-30.04.2020 г. в размер на сумата 2123,04 лева, определен от Съда, съобразно правомощието му по чл. 162 от ГПК, която ответниците дължат, наред с 373,10 лв. за мораторна лихва за периода 15.09.2019- 29.11.2021 г., който размер съдът определи чрез прилагане на служебен лихвен калкулатор, на осн. чл. 162 от ГПК; както и 56,87 лв. за главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2018-30.04.2020 г., ведно със законна лихва върху главниците, считано от датата на подаване на иска – 09.12.2021 г., до изплащане на вземането, всички суми при квота ½. В останалата част исковите претенции по размер и период като недоказани и неоснователни подлежат на отхвърляне.

В заключение съдът приема за основателни исковите претенции за главница и лихва, във вр. доставка на топлинна енергия, които суми се разпределят, както следва: Е. В. В. дължи на „Т.С.“ ЕАД сумата 1061,52 лева за главница - цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.08.2018-30.04.2020 г., с 186,55 лева за мораторна лихва за периода 15.09.2019- 29.11.2021 г.; 28,43 лева за главница - цена на извършена услуга дялово разпределение за периода м.11.2018-м.04.2020 г., ведно със законна лихва върху главниците от 09.12.2021 г. до окончателното им изплащане; и Г. М. В. дължи сумата 1061,52 лева за главница - цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.08.2018-30.04.2020 г., с 186,55 лева за мораторна лихва за периода 15.09.2019- 29.11.2021 г.; 28,44 лева за главница - цена на извършена услуга дялово разпределение за периода м.11.2018-м.04.2020 г., ведно със законна лихва върху главниците от 09.12.2021 г. до окончателното им изплащане.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ищецът има право на съдебни разноски, като предвид Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство, съразмерно на уважената част от исковете за сумата общо 815,58 лв. за платени държавни такси, възнаграждения на вещи лица и юрисконсулт, последното на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП, определено е от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25-26 от НЗПП; а от всеки ответник по 407,79 лв.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Е. В. В., с ЕГН:*****, с адрес: *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, с адрес: *****, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, във вр. чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 1061,52 лева – главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.08.2018-30.04.2020 г., сумата 186,55 лева – мораторна лихва за периода 15.09.2019- 29.11.2021 г.; сумата 28,43 лева – главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.11.2018-30.04.2020 г., ведно със законна лихва върху главниците, считано от 09.12.2021 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 70508/2021 г. по описа на СРС; като иска за главница над уважения размер от 1061,52 лева до пълния предявен размер от 1112,11 лева и за периода 01.05.2018-31.07.2018 г., иска за мораторна лихва над уважения размер от 186,55 лева до пълния предявен размер от 195,21 лева, и иска за сумата 6,14 лева – мораторна лихва за периода 31.12.2018- 29.11.2021 г. – ОТХВЪРЛЯ.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Г. М. В., с ЕГН: *****, с адрес: *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, с адрес: *****, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, във вр. чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, дължи сумата 1061,52 лева – главница за цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода

01.08.2018-30.04.2020 г., сумата 186,55 лева – мораторна лихва за периода 15.09.2019-29.11.2021 г.; сумата 28,44 лева – главница за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.11.2018-30.04.2020 г., ведно със законна лихва върху главниците, считано от 09.12.2021 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 70508/2021 г. по описа на СРС; като иска за главница над уважения размер от 1061,52 лева до пълния предявен размер от 1112,12 лева и за периода 01.05.2018-31.07.2018 г., иска за мораторна лихва над уважения размер от 186,55 лева до пълния предявен размер от 195,20 лева, и иска за сумата 6,14 лева – мораторна лихва за периода 31.12.2018- 29.11.2021 г. – ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА Е. В. В., с ЕГН:*****, и Г. М. В., с ЕГН: *****, и двамата с адрес: *****, да заплатят на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 815,58 лева или всеки един сумата 407,79 лева – съдебни разноси по ч.гр.дело №70508/2021 г. и гр. дело №30169/2022 г., и двете по описа на СРС.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „МХ Е.“ ООД на страната на „Т.С.“ ЕАД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____